

Thriller

Dům soumraku III.

Dalibor Kučera

DŮM SOUMRAKU 3.

Dalibor Kučera

Kapitola 1

BUKR

Ještě mu v uších nedozněl křik Tary a ucítil, jak mu něco ostrého na předloktí prořízlo pokožku. Vykřikl spíše úlekem, než bolestí.

„Dej sem vzorek,“ pronesla další temná postava. S překvapením si uvědomil, že jde o ženu.

„V pořádku, jdu na to. Nepouštějte je,“ uslyšel další hlas. Marně se snažil vybavit, kolik těch útočníků vlastně je.

Mihotající se kužele světél vytvářely na plísni prorostlém stropě bizarní obrazce.

Cítil, jak ho začíná opouštět vědomí. Před očima mu hvězdičky předváděly zběsilý tanec a formovaly se do tvarů neznámých galaxií. Jako v mlze slyšel Katku zoufale volat o pomoc, a pak změt' dalších hlasů, které splývaly a vzdalovaly se. Přes oči mu kdosi zavázal šátek a poslední, co dokázal vnímat, byla pouta ochromující mu předloktí.

Nevěděl, jak dlouho byl mimo. Do mozku mu bušila kovadlina a rozbíjela na padrt' každičký segment jeho vzpomínek. Vznášel se v podivném šedém časoprostoru, nohy se mu brodily jakýmsi mlžným bahnem, které ho stahovalo čím dál víc do hloubky. Měl pocit, že křičí, aniž by ze sebe vydal jedinou hlásku. Náhle se z mlhy vynořil obrys dvou lidí, které, jak mu došlo, dobře znal. Spatřil Beátu, která na něj hleděla se širokým úsměvem jako na dávného přítele, kterého roky neviděla. Za rameny se jí vynořila Tara. Byla bledá jako

smrt a pravé oko jí zakrývala černá páska. Beáta se k němu blížila a usmívala se víc a víc. Náhle jí odpadl kus tváře a odhalil bílou čelist s obnaženými zuby. Pokoušel se křičet zděšením. Beáta už byla těsně před ním a odpadávaly jí další kusy masa, až na něj zírала jen holá lebka s prázdnými očními důlky. Chtěl utéct, ale nemohl se ani pohnout. Pak se začal někam propadat. Řval z plných plic a najednou svůj křik uslyšel, blížil se a vzdaloval jako náladová meluzína. Bílá lebka zmizela a pár centimetrů před jeho obličejem vzplanuly žluté paprsky slunečního světla.

Otevřel oči.

„Už se probral.“

Nějaký hlas k němu promlouval z obrovské dálky. Z beztvaré masy před ním se vyloupila malá lampička, vyzařující sporé světlo po okolí. A v jejím svitu rozeznal jakousi skvrnu, která se formovala do tvaru lidského obličeje.

„Bude to dobré. Jen nespěchejte.“

Sítlice jeho oka vyslala signál do mozku, který se zpožděním konečně začal analyzovat tyto nové vjemy.

Skláněla se před ním nějaká žena a starostlivě si ho měřila pohledem. Nepochybně byla v mládí velice hezká. Uvědomil si, že jí musí být určitě hodně přes čtyřicet. Měla světlehnědé vlasy, které jí v bohatých kadeřích splývaly kolem tváře a na nose posazené velké brýle s fialovými obroučkami. A za ní zahlédl další tvář, bledou, vyděšenou, s kostěnými brýlemi na křivém nose.

Poznal Taru.

„Sláva, Bože, díky,“ vyrazila za sebe a vztyčila ruce v radostném gestu.

„Říkala jsem, že bude v pořádku. Chtělo to jen čas. Pro vás pro všechny,“ obrátila se k nim neznámá žena.

Daniel pootočil hlavou. V mozku mu rázem spustilo bláznivé staccato šílených skřítků s děsně těžkými kovadlinami. Zaúpěl a obrátil oči v sloup.

Ucítil, jak ho čísi ruce propleskly po tvářích.

„No tak... neusínejte... je čas probuzení,“ prohodila opět žena a hlas měla měkký, příjemný.

Přesto každé slovo bodalo do mozku jako rozžhavené železo.

Pokusil se zvednout pravačku a podařilo se mu to jen s nejvyšším úsilím. Všiml si, že na sobě má modré pyžamo. Ve vzpomínkách se vracel k posledním útržkům, které si zapamatoval.

„Ležte v klidu, jen se snažte neusínat. Už jste z nejhoršího venku. Není kam spěchat, do hodiny budete čilý jako rybička.“

Žena se usmála a položila mu ruku šetrně na příkrývku. Zrak se mu postupně vracel do normálu. Ležel na posteli v jakési úzké uličce. Kromě lampy na stole vydávala chladnou zář úsporná stropní svítidla. Chodba měla neurčitou šedohnědou malbu a ztrácela se v dálce, kterou teď nebyl schopen vnímat.

Ženská tvář nad ním se stáhla do pozadí a vystřídal jej obličej Tary. Šťastně se na něj usmála a položila mu dlaň na pravačku. Ten dotek byl nečekaný, od ní tak příjemný.

„Danieli... jsem tak šťastná, že ses probral... můj zachránče...“ pronesla.

Postupně si vybavoval, co se přihodilo. Paměť, rozmetaná v trosky jako při výbuchu třaskavé pumy, postupně navracela své segmenty na původní místa.

Podzemí... voda... poklop kanálu... škola... útěk do podzemí... přepadení ve chvíli, kdy už doufali...

Vykřikl a sevřel Taru za paži.

„Chytily nás... Strážce zdraví a štěstí... kde jsou ostatní? Lenka, Dita...“

Před jeho zorné pole se znovu vrátil obličej světlolové ženy.

„Uklidněte se... nechytily vás Strážce zdraví a štěstí... to byste tu teď neleželi... byli jsme to my.“

„Kdo je to my?“ zpozorněl.

„Vítejte v našem podzemním, magorském království,“ pronesla sarkasticky a jemu nedocházelo, co tím vlastně míní.

„Já se vzbudila první,“ řekla Tara. „Možná proto, že jsem to už jednou zažila... myslím útok oranžové mlhy. Pronikla za námi do podzemí, našťestí nebyla natolik koncentrovaná... jinak kdo ví, jak by to s námi dopadlo. Jenom nás postupně přivedla do bezvědomí. A jsou tu i všichni ostatní, Lenka, Dita, Katka, Petr, Adriana. Ještě se neprobrali, ale prý je to otázka času. Vždyť i já tehdy na sídlišti byla mimo dobré tři dny.“

Její oči na něj hleděly s nadějí.

„A další? Bylo nás přece víc... Beáta, Karolína, Kytka...“ vzpomínal jména zapadlá do jeho paměti.

„Ty bohužel dostaly Strážce zdraví a štěstí... nepamatuješ? Utekli jsme jen my, tím kanálem... Taky jsem měla výpadek paměti, když jsem se probírala... před třema hodinama,“ dodala smutně.

„Kde to vlastně jsme?“

„Měli jsme nakonec štěstí. V podzemí, v bunkru, pokud jsem to dobře pochopila. Víc nevím. Prý nám popovídá více, až procitneme všichni.“

„A Strážce zdraví a štěstí?“

„Jaké peklo je nad námi, to fakt netuším. Jen se dohaduju, že další čtvrt' upadla do té divné pseudokarantény. Ale tady jsme zatím, myslím, v bezpečí.“

„Co je to vlastně za lidi?“ zeptal se Daniel.

Žena vystřídala Taru. „Já jsem Zuzana. Zuzana Kervartová. Ale to teď není důležité. Dozvíte se to v pravý čas. Plním tady roli... dá se říct takové zdravotní sestry.“

„Co je dnes za den?“

„Středa.“

„Středa?“

„Ano. Byli jsme v bezvědomí dva dny,“ prozradila mu Tara.

„Cítím se, jako by mi někdo protáhl mozek heverem,“ postěžoval si. „A ještě ke všemu se mi zdál tak hnusnej sen, než jsem procitl.“

„Jakejpak?“

„Ani to nechtěj slyšet. Vypadal hrozně realisticky. Byla tam Beáta... zaradoval jsem se, že ji vidím... jenže pak se z ní stala kostra... a za ní jsi stála ty... a měla jsi černou pásku přes oko... hrozný... nemoh jsem utéct, ani k tobě.“

Tara rázem zbledla, jako by spatřila přízrak. Ruce se jí roztráslly, zavrávorala a opřela se o zed'.

„To se ti zdálo?“ zašeptala.

„Co se děje? Je ti špatně?“ Daniel se snažil posadit, ale chyběly mu k tomu síly.

Zuzana k ní přiskočila a posadila ji na pelest postele.

„Říkala jsem, že to nemáte přehánět. Účinek narkotik ještě úplně nepominul,“ pronesla vyčítavě.

Tařin pohled však v sobě nesl tolik děsu, až Daniela zamrazilo.

Pod monotónním světlem nerozeznávali, zda je večer či ráno. Zuzana zmizela kamsi za roh a za půl hodiny jim donesla na tácku

hustou polévku. S chutí ji zhltnal, zatímco Tara se ji skoro netkla a nepřítomně hleděla do stěny. Co se jí asi honí hlavou? pomyslel si. Na jeho dotazy od té dosud nereagovala. Jaké duševní jizvy si s sebou přinesla do života? přemítal. Její nenadále výkyvy nálad, nekontrolovaného vzteku, apatie... Tak by si přál jí pomoci.

Náhle sebou trhla a upřela na něj pronikavý pohled. „Toho si nevyšímej... už je to dobrý... byl to jen sen... jen sen,“ pronesla a sevřela mu ruku v dlaních. Docela to zabořelo. Vzpamatovala se a na chvíli mu zmizela ze zorného úhlu

Sil mu rychle přibývalo. S pomocí Tary, která se mezitím vrátila, se posadil a před sebou zahlédl další postele. Byly vždy po dvou, jedna dole, druhá nad ní. Rozeznal na nich přikryté ležící postavy.

Zuzana se vrátila, aby odnesla špinavé nádoby. Vyčítavě se podívala na Taru.

„Teď to snězte. Musíte se posílit. A už se probrali další dva lidé. Lenka, vaše žena a nějaký Petr.“

„Ten už je tedy v pohodě, i když ještě ne zcela při smyslech,“ usmála se Tara a její zádumčivá nálada zmizela jak pára nad hrncem. „Blekotal totiž cosi o tom, jak jsem krásná a jak by chtěl ležet vedle mě.“

„Celej Petr. Už si vzpomněl na Kytku?“

„Bohužel, pak ano. Musela jsem mu říci, že z toho nevyvázla. Málem se rozbřečel.“

Do večera (to mu prozradila Tara, že je večer, jinak by to pochopitelně nepoznal) se dověděl, že se probudili další. Síly se mu vracely neuvěřitelně rychle. Pokusil se vstát. Šlo mu to už docela

dobře. Tara mu pomohla dojít na záchod. Byl na zadním konci chodby, hned za rohem. Vedle spatřil sprchy. Pak už cestu zahrazovala železobetonová zeď.

Když se vrátil, spatřil Zuzanu, jak se sklání nad dalším lůžkem. Z něho rozespale mžourala Katka. Objal ji. Vedle ní seděla na posteli Lenka a o kus dál Petr. Adriana ještě nenabyla vědomí.

„Bude taky v pořádku,“ odušila Zuzana, když zahlédla jeho ustaraný pohled. „Dcera?“

„Ne, je to kamarádka našich dcer. My máme dvě. Ale nesmírně nám na ní záleží,“ vydechl. „Vlastně... je něco *jako* naše dcera... po tom všem, co se událo.“

Pouto ke všem zbývajícím členům skupiny ještě zesílilo. Až na onu nešťastnou hudební skupinu vyvázli nakonec všichni.

„Počítám, že se nejpozději do hodiny taky probere,“ uklidňovala jej Zuzana. „Celé podzemí té čtvrti je kontaminované. Mlha se rozptýlila na kilometry daleko. Můžete být šťastní, že nebyla více koncentrovaná. A my byli zrovna na obhlídce.“

Daniel ani nechtěl pomyslet, že mohli zůstat v podzemí sami. V tom bludišti by nepochybně podchlazením zemřeli. Jejich šťastná hvězda ještě nezhasla.

„Měli jsme neuvěřitelné štěstí. Děkujeme za záchranu. Co se vlastně v celém Městě děje? Je to už všude?“

Zuzana se zachmuřila. „Chcete po mě víc odpovědí, než sama znám. Teď na chvíli odejdu. Musím promluvit se šéfem, poradit se, co s vámi. Zamknu vás, ale nevykládejte si to zle, není snadné všechno hned pochopit.“

„A ke komu patříte vy? Armáda?“ snažil se vyzvědět více.

„Armáda? Kam na tohle chodíte? To si myslíte, že armáda vás zachrání?“

„Nebo představujete nějaký tajný odboj? Opozici vůči Strážím zdraví a štěstí? Jak dlouho tu vůbec jste?“

Zuzana bez odpovědi vmžiku zmizela za rohem. Ozval se kovový zvuk a jakýsi klíč zarachotil v zámku. Daniel se vrhl vpřed. Úzká chodba se zlomila pravým úhlem a tam narazil na masivní mříž. A byť si byl vědom marnosti svého počínání, lomcoval s ní, dokud mu nedošly síly. Snažil se dohlédnout dál, ale krom chodby osvětlené úsporným žlutým světlem nic jiného nespatriil.

Zamyšleně se vrátil k ostatním. Dita s Katkou seděly u lůžka Adriany, která byla stále mimo.

„Tak nevím, jestli jsme naši záchranu nevyměnili za další vězení,“ pronesl ponuře. Petr se vydal za ním a vrátil se se stejným výsledkem.

„Co si teď počneme?“ ozvala se Lenka. „Co je to vůbec za lidi?“

„Slyšela jsi sama. Rozhoduje o tom jakési tajemnej šéf. Armáda to údajně není, jenže říká nám pravdu?“

„Podle všeho ke Strážím zdraví a štěstí skutečně nepatří,“ přidala se Katka. „To by nám pro začátek mělo stačit.“

„Pokud nám i v tomto říkají pravdu,“ zapochyboval Daniel. „Netušíme, jaká velká hra je tady rozehraná. Každopádně to však ve Městě zavání obrovským průšvihem.“

„Já chci Kytku,“ zakvílel Petr.

„Ovládej se,“ okřikla ho Lenka. „Ty tvoje milenecký avantýry jsou asi jediný, co tě zajímá.“

Katka si vyhrnula rukáv pyžama a nedůvěřivě se zahleděla na své předloktí. Odlepila malou náplast a spatřila malou řeznou ranku, už zacelenou strupem.

„A co sakra znamená tohle?“

Daniel si vybavil ostří nože, které spatřil krátce předtím, než omdlel. Na svém předloktí našel navlas stejnou ránu. A ostatní jakbysmet.

Včetně Adriany. Její zsinalá tvář vypadala pod umělým osvětlením hrůzně. Všem se ulevilo, když se za půl hodiny i ona začala vrtět a konečně otevřela oči.

V zámku zarachotil klíč.

Trhli sebou jako při výstřelu.

Dovnitř vkročila Zuzana. V obou rukách třímala nosiče s jídlem. Všude kolem to hned zavonělo.

„Vidím, že už jste v pořádku všichni,“ poznamenala, když spatřila Adrianinu zmatenou tvář. „Jak jsem slíbila, přináším vám trochu jídla. Budete ho potřebovat.“

„Super, gáblík,“ zajásal Petr, který se probral ze své nostalgie.

„Proč jsme za mřížemi?“ ozval se Daniel. „Proč, když jste nás údajně zachraňovali?“

„Je to pro vaše bezpečí. Až se zotavíte, zodpovím veškeré vaše dotazy. Lépe řečeno ty, na které znám odpověď,“ pronesla klidným hlasem.

„A když nebudeme chtít čekat?“

„Myslíte, kdybyste mne přemohli? Och, to byste mohli, je vás sedm, jste v přesile, byť s oslabeným organismem. Ale věřte, nijak byste si nepomohli. Musí vám stačit mé ujištění, že tu nejste ve vězení.“

„Nejsme přesvědčeni, zda vám opravdu můžeme bezvýhradně věřit,“ oponoval Daniel.

„To je váš problém. Vy jste Daniel Kachlír?“

„Odkud mne znáte?“ ulekl se.

„Nebylo těžké na to přijít. Jste hledáni v celém Městě. Ne že bych vás poznala, potkat vás někde na ulici. Ale je vás sedm. Dva muži, jedna žena a čtyři teenagerky. Přesně podle popisu bacilonosičů. Nebylo těžké dát si dvě a dvě dohromady. Až na to, že žádní bacilonosiči nejste. Nemám pravdu?“

Zarazil se. „Víte toho asi hodně, že je to tak? Víc, než nám chcete prozradit. Jde tady o nějaký experiment? Na lidech? Co se vymknul někomu z ruky? Nebo o co se tu jedná? Kdo za tím vším bordelem stojí? Máme právo to vědět.“

„Jak jsem řekla, podělím se s vámi o některé informace, které sama znám. Musíte si však uvědomit, že nejste těmi, kteří si mohou klást podmínky. Odpočiňte si, naberte sil, to je teď pro vás nejdůležitější.“

V jejím hlase zazněl takový apel, že ji nechali být. Nevěděli, kde jsou. Zbrklý útěk by je mohl dostat do ještě většího nebezpečí. Smutný osud *Military Girls* měli stále před očima.

„A kdy nás pustíte ven?“ osmělila se Dita.

„Podle toho, co považujete za ven a kam se *chystáte* zamířit,“ odpověděla Zuzana a obrátila se k odchodu.

„Ještě jednou se vrátím a donesu vám oblečení. Nemusí vám všem padnout, ale nic lepšího teď po ruce nemáme. Prospěte se a ráno si promluvíme.“

Ani se nepokusili ji zadržet. Nebylo prozíravé cokoli riskovat.

Sesedli se na úzkých pryčnách a začali se dohadovat.

„To by mne zajímalo, kdo jsou ti neznámí oni,“ zamyslel se Daniel. „trčíme nejspíš pořád v podzemí. Pamatujete se někdo, kam nás nesli?“

„Omdlela jsem jak špalek,“ přiznala Katka a objala ho kolem krku. „Já myslela, že je s náma konec.“

„Ta oranžová mlha... zamořila část podzemí... proto se mi tam zdál vzduch tak divný,“ pronesl Daniel. „Je div, že jsme ještě tolik hodin vydrželi.“

„A kde jsou naše věci?“ zaúpěla Lenka. „Čím dál lepší – šílený útěk z domova, masakr u Laury, ten váš ulítlej chlastací večírek ve škole – jasně, Pét’o, ty sis užil, ale za jakou cenu? A teď tu trčíme někde v prdeli v podzemí a nevíme, co s náma bude.“

„Lepší v podzemí než v ulicích,“ pronesl Daniel. „Netušíme, co se odehrává tam nahoře nad našimi hlavami.“

„Další karanténa?“ ozvala se Dita.

„Další pseudokaranténa. Za tu dobu, co jsme tady, změnili určitě stovky, ne-li tisíce lidí. Postupuje to pořád dál a dál. Jako dort, kterej krájíš, dokud ho úplně nesníš. Tady už jde fakticky o život.“

„Taky bych chtěla vědět, co je to za lidi. Tys jim věřil? Že prý nám na otázky odpoví. Cha! Jak víš, že nepatří zrovna k nim?“ dorážela Lenka.

„Nepatří,“ řekla Tara. „Stráže zdraví a štěstí působí jinak. Tihle nevypadají, že by měli vymyté mozky.“

„Zdání může klamat. A viděli jsme jen Zuzanu. Nevíme, kolik jich je ve skutečnosti ani jak vypadají a co od nich můžem čekat.“

„A mně se chce děsně chcát,“ přidal se Petr.

„Naštěstí vzadu je hajzlík i se sprchou. Tak nás ušetří podrobného popisu tvého vyměšování strejdo, o to nikdo nestojí,“ prohlásila bojovně Dita. „A buď tý lásky a zvedni si na to prkýnko. Nerada bych se dostala do intimního vztahu s tvýma tělníma tekutinama, rozumíš? Víím, že tě doma hygieně zrovna moc neučili, ale snaž se to aspoň trochu dohnat, když už tu musíme trčet společně. Prosím.“

Petr se na ni zazubil. „Tak to už jsi v pořádku, když ti tak jede pusinka,“ hlásil rozverně.

„Tati, ať neprudí,“ vyčítavě se otočila k Danielovi.

„Buďte rádi, že se mu vrátil humor. Budeme ho všichni potřebovat.“

Petr se odpotácel na konec chodby.

„A zavírej za sebou dveře,“ volala za ním Dita. „Už jsem toho viděla dost a nestojím o žádný přídavek. Včetně zvukových doprovodů!“

Zaslechla jen jeho smích za rohem.

„Už nás musel někdo umývat,“ podotkla Katka. „Po tom ploužení podzemím jsme byli jak prasata.“

„Doufám, že to byla ta zdravotní sestra.“

„Nemám ponětí, kolik je tu lidí. A proč tu vůbec jsme. Že by další skupinka uprchlíků? Nechce se mi věřit, že bychom byli jediní, komu zůstal zdravější rozum,“ řekla Tara.

Ozval se zvuk splachovače a vzápětí se objevil Petr.

„Teda, sprcha je parádní. Sice víc než jeden se tam nevejde...“

„Díky nebesům, že nejsou společný. Dají se aspoň zamknout?“ zvedla Dita ruce k oprýskanému stropu.

„Nedá. Není tam ani klika. Jen takový provizorní lítačky,“ prozradil Petr a tvářil se vesele.

„Taťko, prosím. Až se půjdu s Katkou a Adrianou sprchovat, udržuj strejdu v bezpečný vzdálenosti. Víím, o čem mluvím.“

„Vy máte starosti. Mně teď nejvíc zajímá, co s náma bude dál. A máme tu jídlo.“

Otevřeli víko. Odkryl se jim výhled na hovězí polévku a dva kopečky rýže s kuřecím masem.

Padlo do nich jako do bezedné studny. Z dalšího nosiče se vydatně napili teplého čaje.

Za chvíli se objevila Zuzana, aby odnesla špinavé nádobí. V ruce vlekla igelitový pytel s oblečením. Položila ho na nejbližší postel.

„Tady máte ráno na převlečení. Není to sice nic extra, ale my si tu na módu nepotrpíme. Co se týče velikosti, tak to bude pro ty útlejší z vás nejspíš problém, ale nedá se nic dělat. Časem seženem něco lepšího. Ráno vám přinesu snídani a pak si povíme více.“

Než se vzpamatovali, zmizela jako duch ve starém hradě.

Postupně se jim navracely síly. Adriana se konečně vyhrabala z postele. Zatočila se jí hlava, až se musela opřít o stěnu. Druhou rukou si v poslední chvíli přitáhla pyžamové kalhoty, které se jí sesouvaly z beder.

„Sakra!“

Petr se v tu chvíli naštěstí koukal jinam. Dohadovali se dobrou půlhodinu, než světlo na stropě začalo slábnout, až zhaslo docela. Ocitli se v neproniknutelné tmě.

Ráno – asi to bylo ráno, podle toho, co včera avizovala Zuzana, nezůstaly jim totiž ani mobily, ani hodinky – se zase rozsvítilo. V podzemním sklepení to působilo znepokojivě. Postupně se vystřídali při ranní toaletě a až se sešli znovu u svých lůžek, uslyšeli cvaknout zámek.

Zuzana, oděná v mikině a úzkých riflích, jim přinášela snídani. Pečivo a ovocný čaj. Pečivo mělo poněkud gumovou konzistenci.

„Omlouvám se, není nejčerstvější, ale sehnat lepší tak brzo po ránu nešlo.“

„A kdo je to vlastně *my*?“ zeptal se Petr, spíše to odkuckal s pusou nacpanou k prasknutí.

Zuzana si sedla na pelest postele a kapesníkem si začala čistit brýle.

„Dobře. Slíbila jsem vám povědět víc. Ten čas právě nastal.“

„Nic jiného od tebe nečekáme,“ odtušil Daniel. „Od našeho zajetí – jak to jinak nazvat – hořím nedočkavostí po konečně seriózních informacích.“

„Znáte jméno Sebastian Rother?“ zeptala se Zuzana a pátravě sledovala obličeje přítomných.

„Myslíš *Rotherovy spojené zbrojovky*? Kdo by je neznal,“ zapátral Daniel v paměti.

„Přesně tak. Byl to jeden z největších podnikatelů v republice. Vlastnil obrovský komplex továren v oblasti zbrojního průmyslu s pobočkami v Evropě a Africe,“ doplnila Zuzana.

„Ten miliardář? Pokud vím, tak mu už ale nepatří.“

„Ano, bylo to velké impérium. Jeden z nejbohatších mužů v zemi. Měl všechno, na co si pomyslel. Nepatřil zrovna ke vzorům ctnosti, ale úspěšný byl po všech stránkách. Vlastně skoro po všech.“

„Jak to myslíš?“ přerušila ji Lenka.

„Nikdo nemá úplně všechno. Většinou si osud vybere nějakou daň. Ani penězi nelze zaplatit úplně všechno. Měl dva syny – staršího Alexandra juniora, prý podle Alexandra Velikého a mladšího Reného. Na juniora sázel jako na pokračovatele rodu.“

„Zajímavé. Ale jak to souvisí s naším případem?“

„Ve starším synovi se viděl. Jenže on před deseti lety havaroval v soukromém letadle i se svou matkou a manželkou. Jak už to při letecké havárii bývá, nikdo nepřežil.“

„Matně si na to vzpomínám,“ odušil Daniel. „Vím, že se o tom psalo, ale podrobnosti si už nepamatuju.“

„Ano, byl to velký případ. Dlouho se to vyšetřovalo. Bylo podezření, že ta havárie nebyla jen nešťastnou náhodou. Mezi námi, starý Sebastian byl pěkný hajzlík. Říkalo se o něm, že má kontakty všude. Když byl nějaký konflikt v Africe, proslýchalo se, že ty zneprátené strany bojují proti sobě stejnými zbraněmi – z Rotherových zbrojovek, ačkoliv bylo vyhlášeno ekonomické embargo. Proslýchalo se, že se v něm vyráběly i takové bojové prostředky, které byly oficiálně zakázány. Ale kde není žalobce, není ani soudce. Dostával také téměř vždy vládní zakázky. Jenže úplatky mu nikdo nedokázal. Uměl v tom chodit a byl obklopen suitou nejlepších právníků – těch nejdražších pochopitelně, kteří mají v ceně zakalkulovány úplatky soudcům.“

„Žádný překvapení,“ pokrčil obočí Daniel.

„Jeho impérium tímhle utrpělo doslova smrtící ránu. Pravý důvod se tajil. Jemu bylo v té době sedmdesát a uvažoval, že přenechá řídicí křeslo staršímu synovi. Teď bylo všechno v troskách.“

„Měl přece ještě toho mladšího,“ podotkla Dita.

„Ano, měl, ale... bylo to komplikované. Bohužel pro imperátora, mladší syn trpěl duševní chorobou. Nevím, kolik toho víte o schizofrenii.“

„Nějaké představy máme,“ odušil Daniel.

„Zezačátku to bylo v pohodě. Mladší synáček žil v blahobytu, kterého využíval do sytosti. Jinak měl klídek a pohodu, na převzetí firmy vychovával Sebastian svého staršího syna. V pětatřiceti letech se René nečekaně pokusil o sebevraždu. Podařilo se jej zachránit, nicméně pro starého to byla rána. Hlavně se však staral o to, aby se

případ nevynesl ven. Poslal jej do toho nejdražšího soukromého sanatoria. Doktoři ho příliš nepotěšili, diagnostikovali totiž docela těžkou schizofrenii. Starej z toho byl na mrtvici. Pak přišla tragédie se starším synem a hrozilo, že se impérium rozpadne a rod vymře po meči.“

„Jeho mladší syn se neoženil?“

„Ne, že by neměl nabídky. S takovýma prachama by se oženil i hluchý, chromý, slepý a impotentní dohromady. Jenže synáček na ženský nebyl. Trpěl stihomamem. Všude kolem sebe viděl spiknutí. Tím se schíza obvykle projevuje.“

„Blbá situace. Takže takový pat. Ale podle toho, co se o něm povídalo, si to tatík docela zasloužil.“

„Já jsem tehdy pracovala v onom sanatoriu jako zdravotní sestra. Měla jsem štěstí či co, prostě jsem patřila k hrstce lidí, ke kterým René získal jakous takous důvěru. Postupem času za podpory medikamentů ho tam dali docela dohromady. Putoval zpět domů.“

„Takže happy end?“

„Ani zdaleka. Schizofrenie se vyléčit nedá, číhá jako zákeřná šelma a v nejnevhodnější dobu prudce udeří. René doma přestal psychofarmaka užívat. Teda, dělal, že je užívá, ale nebral je. Dokázal to skvěle kamuflovat. Prostě neuplynulo ani půl roku a byl na tom jako předtím. Takže putoval zpátky do sanatoria. A celý kolotoč pokračoval nanovo. Měl utkvělou představu, že je proti němu ve světě vedeno rozsáhlé spiknutí. Prášky odmítal, domníval se, že mu jsou do těla dodávány jedy, které ho mají usmrtit. Nesmějte se, to spolu nijak nesouvisí. Sám se pokusil o sebevraždu, ale aby tuhle práci za něj odvedl někdo jiný, to zase připustit nechtěl. Jen ode mne nakonec prášky vzal. Namluvila jsem mu, že je vyrábím sama ve své laboratoři. Směšná báhorka, ale on jí uvěřil.“

„Zajímavý... ale pořád mi nedochází, co má celý případ společného s námi.“

„Počkejte, to je teprv úvod. Prostě ze všech lidí nakonec důvěřoval jen otci a mně. Pak se v bulváru objevila zmínka o tom, že se synáček léčí na hlavu. Starej šíleně běsnil. Moc peněz dokázala své. Noviny, které tuhle zprávu přinesly, do půl roku zkrachovaly. Říkalo se, že je svými kontakty potopil právě starej Rother.“

„Hajzlík, co si hrál na Boha,“ pronesl Daniel. „Dobře mu tak.“

„Já ho nelitovala. Jenže ta celá záležitost měla dohru. Starej sice dbal na svou kondičku, nehrozil mu ani gram přebytečného tuku, jenže srdce neměl nejzdravější. Odesl to infarktem. Poznal, že mu teče do bot.“

„A co bylo dál?“ přidal se netrpělivě Petr.

„Starej už nechtěl riskovat pobyt synáčka v sanatoriu. Zjistil situaci a věděl, že já mám jeho plnou důvěru. Tak mi učinil exkluzivní nabídku.“

„Zřídil ti snad nové sanatorium?“

„Kdepak, nic takového. Odvezl synáčka domů a já se stala jeho ošetřovatelkou. Ze sanatoria jsem odešla.“

„A proč jsi mu pomáhala? Podle všeho to byl pěkněj hajzl bez špetky skrupulí.“

„To jo, jenže skvěle platil. Byla jsem tou dobou na všechno sama. Plat v sanatoriu byl sice fakt dobrej, proti mému předchozímu působení v městské nemocnici, ale on mi dával měsíčně dvacetinásobek. To se nedalo odmítnout.“

„Aha, tak... takže sis polepšila.“

„Nic není zadarmo. Mělo to svá rizika. Kdyby došlo k nejhoršímu a René se znovu pokusil o sebevraždu a uspěl, svezlo by se vše na mou hlavu. Neměla bych místečka na zemi, kam bych se ukryla.“

„To bych teda nedělala,“ prohlásila znechuceně Katka. „Abych se sebou nechala takhle vytírat podlahu... byl to moc velkej risk. Radši bych dál dělala v sanatoriu, než tohle. A nedokázala bych sloužit člověku, který má na svědomí lidské utrpení. To teda fakticky ne.“

„Odmítnout se taky moc dobře nedalo,“ odušila Zuzana. „Měl mne v hrsti. Kdybych nepřistoupila na jeho podmínky, zajistil by, abych i tam přišla o místo.“

„Za dobrotu na žebrotu, čím dál lepší. A jak jsi tenhle pochod nad propastí zvládala?“

„Většinou to šlo. René míval období, kdy byl docela v pohodě, byla s ním i rozumná řeč. Jenže pak začínal být zasmušilý a nemoc se vrátila naplno. Tehdy jsem skoro ani nespala. Starej pak navíc odjel, hodlal rozšířit podnikání i v Jižní Americe. Jenže tam mu něco nevyšlo a přišel o pár miliard. Hodně ho to sebralo. Ne, že by se tím nějak snížila jeho životní úroveň, či začal trpět nouzí, ale pro svou ješitnost nesnesl pokles v žebříčku TOP podnikatelů. A tak z toho byl na mrtvici, až ji sám dostal.“

„Jo, něco si vybavuju... byl vážně nemocný,“ přemítal Daniel.

„Ochrnul do půli těla a přes nejlepší lékařskou péči do půl roku zemřel. Z celé dynastie zůstal jen narušený René. Otec se ho sice snažil zasvětit do svého podnikání, ale synáček to celkem úspěšně bojkotoval. Ted' podědil vše.“

„A jak to dopadlo?“

„Tak, jak muselo. Impérium prodal. Zájemci se hned vyrojili. Víte, s Reném to bylo jak na houpačce. Měl lepší období, kdy se s ním dalo docela rozumně komunikovat a i jeho rozhodování mělo hlavu a patu a pak období krize, kdy se izoloval přede všemi a mlel jen ty své nesmysly, jak ho všichni sledují.“

„Nícméně, našetřila sis a tím pro tebe vše skončilo, ne?“ pronesla Tara.

„To samozřejmě ne. Když prodal továrny, jeho jmění ještě pohádkově narostlo. Nabídl mi pětkrát tak velký plat, když se o něj budu dál starat.“

„Páni.“

„To bych nevydělala za celý svůj život. Nedalo se to odmítnout.“

„Paráda! Po tom bych hnedka skočil,“ prohlásil zasněně Petr. „Kdybych zdědil takovej balík... bohužel mne nečeká nic, tcháni všechno prožerou.“

„Nepřerušuj,“ napomenula ho Katka.

„Já bych dal přednost vlastní svobodě... než být loutkou v rukou někoho jiného ve zlaté kleci...“ přemítal Daniel.

„Já to taky hnedka vzala. Měla jsem sice možnost se do toho sanatoria vrátit, jenže... navíc René nebyl tak nebezpečnej, jak jeho tatík. Měla jsem tušit, jakýže bič jsem si pro sebe připravila, ale vidina peněz... znáte...“

„Kdo by po té šanci nehrábl?“ podpořil ji Petr.

„Uvažovala jsem, že to nějaký čas ještě vydržím a až si pořádně vydělám, koupím si někde barák a pak si najdu místo za rozumný plat a budu v pohodě.“

„Takže?“

„Jak šel čas, René přešel do svého horšího období. Stal se nesmírně podezíravým. Nechodil už vůbec ven. Navíc jeho tatík měl k dispozici zbraně a synáček se je naučil používat. V tu chvíli jsem si uvědomila, že mi může jít i o život.“

„Že tě to nenapadlo hned,“ pronesla Lenka s nádechem ironie. „Takže jsi to skrečovala?“

„Ne tak docela. Pořád jsem to rozhodnutí odkládala. A zároveň vyčkávala, jak bude René reagovat... a on mi zakrátko nabídl speciální práci.“

„A to v čem jako? Měla ses stát tajnou agentkou proti světovému spiknutí?“ ušklíbla se Lenka.

„Bylo to zrovna v jeho jasnějším období. Ale té své paranoie se nikdy docela nezbavil, ani ve svých lepších chvílích. Chtěl, abych najala člověka, který by mu dělal ochranku. Dal mi za to speciální prémii. Štědrej, to on teda je.“

„Já myslel, že tihle lidi mají vždy ochranku,“ udivilo Katku.

„Ano, jeho otec ji taky měl. Jenže po jeho smrti synáček všechny vyhodil. Tvrdil, že jsou to špióni a snaží se jej otrávit.“

„Ještě větší magor, než jsme doufali,“ uklouzlo Ditě.

„Hledala jsem a našla Thomase.“

„Thomase? To je váš šéf?“ otázala se Lenka.

„Šéf ochranky. Tu má pod palcem. Jinak tady o všem důležitém rozhoduje René... zatím.“

„Koukám, že jsme si pomohli. Doufali jsme, že nás zachráníte a místo toho na slovo posloucháte nějakýho blázna. Čím dál lepší.“

„Sehnala jsem ho na netu,“ nenechala se vyrušit Zuzana. „Sloužil předtím v armádě, byl dokonce na misi v Afghanistanu, ale po úrazu šel do výslužby, dá se říct. Platili mu apanáž a z armády ho propustili. Pro tuhle práci měl přímo ideální předpoklady.“

„A jak jste se ocitli v podzemí?“

„K tomu dojdeme. Problém byl, že krom mne René nedůvěřoval nikomu. Napovídala jsem mu, že je to můj dávný přítel, že jej dobře znám a ručím za něj. To jediné mohlo uspět. Těžko by akceptoval někoho úplně cizího. Zase by za tím viděl spiknutí.“

„Takže?“

„Prošlo to. René byl s Thomasem spokojen. Ten ho dokázal skvěle ukecávat, udělal na něj dojem. Jenže jeden člověk byl málo. Chtěl, aby najal i další, ale prověřené lidi. Schizofrenie se zase projevila. Starej Rother měl navíc pod svým sídlem vybudovaný pořádný protiatomový kryt. Ještě z doby studené války. Ten zajišťoval jeho otec. Možná taky nebyl úplně v pořádku. Nicméně René dal Thomasovi královský plat a uložil nám úkol, abychom najali firmu a nechali bunkr rozšířit.“

„Takže my jsme...“

„Chápete dobře. Přímo pod jeho rezidencí na východním okraji Města. Mně se tenkrát dařilo. Skvěle plat a spousta zařizování kolem bunkru byly takovým vítaným zpestřením z nudy. Firma práci zvládla během necelého půl roku. Najali jsme ji až z Kanady, nesměl to být nikdo z místních. Nechtějte vědět, kolik to stálo. V bunkru přibýly ještě ty mříže. Rozdělují je na několik sektorů. René na tom trval, prý proto, kdyby nás přepadli.“

„Kdo? Stráže zdraví a štěstí?“

„O těch tehdy ještě dohromady nikdo nic nevěděl. Až se vše přestavělo, přestěhoval se do bunkru i René. Nikde jinde už bydlet nechtěl. Na povrch by ho nedostali ani heverem.“

„Jak je to dlouho?“

„Asi dva a půl roku.“

„Šílenost. Dva a půl roku pro nic za nic v podzemí jako krtci?“

„Ano. Nebylo to zprvu tak hrozný. Docela pohoda. René nás občas svolával a udílel pokyny. Kdo by neposlouchal neškodné příkazy blázna, ze kterého prší prachy? Thomas najal postupně osm dalších lidí, různě z ochranek a z ulice. Říkal, že na tohle nepotřebují zvláštní kvalifikaci, s René se stejně nepotkávali. Thomas tedy se svou suitou působil v podzemí, když bylo potřeba, šli jsme ven do

ulic, aby o tom René nevěděl. Byla jsem sice uvázaná, ale moje konto utěšeně rostlo. Říkala jsem si, ještě chvíli, ještě pár měsíců, a mám vystaráno do důchodu. Jenže to je paradox, blázní někdy mívají pravdu.“

„Jak to myslíš?“

„Náhoda. Před rokem začala masivní kampaň Stráží zdraví a štěstí. Lidi šileli nadšením. Vyléčených přibývalo, nemocnice šly do kolapsu, kriminalita mizela k nule – tam, kde bylo po karanténě. Říkala jsem si, tak a máme pokoj, René bude konečně v pohodě. Jenže on začal šilet. Tvrdil, že to jsou špióni a že jdou po něm. Nakázal zardít podlahu sklepa v rezidenci silnou vrstvou betonu. Ted' jsme od ní prakticky odříznuti. Cesta odtud vede jen oklikou přes podzemní bludiště.“

„Takže se nedá dostat ven?“

„Ano, samozřejmě, že dá, ale je to složitější. Navíc jeho záchvaty paranoie zesílily. Volal nás snad každou hodinu. Visel u netu a hltal zprávu za zprávou. Museli jsme zůstat uvěznění s ním.“

„Tak proč jste neodešli?“

„Síla peněz. Chtěli jsme dodržet smlouvu. Kdo by neodolal?“

Lenka nesouhlasně mávla rukou. „Že vám to stálo za to. Nahrabali jste si snad dost.“

„My jsme to obcházeli. Trčet pod zemí a současně shánět jídlo, obživu, to nešlo dohromady. Takže pod záminkou mapování podzemí jsme si dál dělali výlety na povrch. Dalo se to při dobré souhře zvládnout. Jenže pak vypukla ve Městě epidemie. Naštěstí jen v Sídlišti slunečního štěstí. Ale René to monitoroval na netu a byl úplně bez sebe. Každý den začal obcházet bunkr a kontroloval, jestli jsme tady. Museli jsme ho přesvědčovat, že kvůli jídlu musíme dál do podzemí. Navíc Thomas v tom sice umí chodit, ale na ostatní členy

ochranky se tolik spolehnout nedá. Některým musel přiložit nůž na krk, že jestli se podřeknou, už si tady za ty prachy ani nevrznou.“

„Jak dál do podzemí? Tam hypermarkety nejsou.“

„Taky že ne. Ale bývají tam sklady potravin. Zjistili jsme to časem. Za středověku vybudovaná spleť chodeb až za hranice tehdejších hradeb se k tomu hodila skvěle. Blbé bylo, že přestal dávat peníze. Myslím na tyhlety výdaje. Takže nezbývalo než to platit ze svého, což se pořád bohatě vyplatilo, nebo čas od času nějaké skladiště trochu provětrat.“

„Jako krást?“ zírала Dita.

„Jistě. Už jsme to párkrát zkusili. Není to nic těžkého a v tom množství, co tam leží... těžko na to kdo dojde.“

„No super...“ pronesla Lenka. „Takže si tu z dlouhé chvíle hraje te na četníky a zloděje?“

Zuzana se zasmála té ironii, odložila brýle a celkem zbytečně je začala znovu čistit kapesníkem.

„Jenže to nebyla poslední událost, která nás dostala do kolen. Všichni chtěli prachy, ale když se měli skládat na jídlo – na povrch jsme samozřejmě vycházeli dál, jen jsme si museli dávat větší pozor, aby to René nezjistil – tak začaly první rozepře. Thomas je v pohodě, je zvyklej na extrémní situace, ale ti chlápci, co najal... darmo mluvit. Však uvidíte sami. Ono si dnes moc nevyberete. K takovým prachům by se jinde nedostali a pak začnou vyvádět kvůli pár eurům. Začali být frustrovaní a naštvaní. Navíc, dovedete si představit, co to udělá, deset lidí zavřených pod zemí, z toho jedna ženská. Popravdě, beze zbraní neopouštím ložnici. Dřív chodili po bordelech...“

„...ted' by ošukali každou,“ dodala temně Tara. „Budu chtít zpátky svůj nůž. A meč.“

„Prostě je teď situace docela na levačku. Thomas je zatím zvládá, ale nevím, jak dlouho. Proto se tady na noc zamykáme. Ty mříže neznamenají vězení, ale chápejte, jsou tu hlavně pro naši bezpečnost. Chodby jsou tu lomené, pro tyto účely přímo ideální.“

„To chcete říct, že zatímco se nahoře proměňují lidi a Strážé zdraví a štěstí získávají stále větší moc, tak se tady stavíte proti sobě?“ vykulila oči Dita. Takhle představa se jí jevila naprosto neuvěřitelná.

„Tak vyhocený to zatím není... ale je dobré o tom vědět. Jak jsem řekla, Thomas to má zatím pod palcem, je to tvrdý chlap a umí člověka postavit do latě... ale nedovedete si představit, jaký vliv na psychiku má dlouhodobý pobyt v malé skupině v podzemí.“

„Ponorková nemoc, no jasně, o tom slyšel snad každý,“ přitakal Daniel. „Ale tohle... nedovedu se s tím smířit. Takže místo aby se lidi sjednotili proti vzrůstajícímu nebezpečí, raději se pomlátí mezi sebou? Skvělý! Zamysleli jste se už někdy nad tím, že byste mohli taky někomu pomoci?“

„To není v našich prioritách,“ oponovala Zuzana. „Mně se to sice taky úplně nelíbí, ale nemám tu rozhodující slovo.“

„A kdo by měl mít?! Jeden zazobanej pošahanej schizofrenik?“ vykřikla rozčileně Dita. „Tam někde ve škole zůstali naši kamarádi... a... a... aspoň jim bychom měli pomoci!“

„Celá čtvrt' je v karanténě, jestli myslíte zrovna tohle. Ani noha se tam nedostane. Je to příliš nebezpečná zóna.“

„Super, a proč jste teda zachraňovali nás? Proč jste nás nenechali zdechnout v podzemí?“ nedala se odbýt Dita.

„Upřímně... byla to eventualita, která byla nanejvýš reálná. Můžete poděkovat Thomasovi, že se za vás zasadil. Bylo to o vlásek.“

„Takže jedněm hajzlům jsme utekli a druzí nás zajali? Tak teda mazec!“ naštvála se Dita a zlostně bouchla o pelest kavalce.

Daniel ji vzal kolem ramen a snažil se ji uklidnit. Vyšklubla se mu.

„Měli bychom si poslechnout celý příběh. Až do konce.“

„Situace nahoře je dost nepřehledná,“ pokračovala zjevně nervózní Zuzana. „Epidemie se rozšířila do dalších oblastí, které jsou nyní v karanténě.“

„A to je kde?“

Daniel se zadíval Zuzaně zpříma do očí. „Ven s tím. Musíme vědět, na čem jsme.“

„Ještě malou odbočku. Jak jsme odtud monitorovali situaci, nemohlo nám uniknout, jak se lidé začali měnit. Jistě, ten úbytek kriminality je fajn, ale bylo v tom cosi zvláštního.“

„Jasně, lidi bez emocí. Toho jsme si už všimli dávno a *nikdo* to nebral na vědomí. Proto je dnes svět v prdeli,“ přidala se Tara.

„O tom jsem chtěla také mluvit. Tady dole v podzemí jsme závislí na potravinách i lécích. Co se týče potravin, to už víte. Pro léky jsem chodila k jednomu známému lékaři. Za prachy nám napsal recept na kteréhokoliv svého pacienta, prostě poskytoval nám vše, co jsme potřebovali. Pracuje v jedné velké nemocnici. Lépe řečeno pracoval.“

„Co tím míníš, sakra?“

„Byla to taková náhoda. Na silnici před nemocnicí srazilo auto dva lidi. Byli na tom dost bledě. Stává se to, bohužel, tady ale bylo pozoruhodné, že to byli zástupci Stráží zdraví a štěstí. Hodně krváceli. Hnedka je odvezli na sál. Ten lékař jim odebral krev a provedl testy. Chystal se k transfúzi. Během chvilky tam byl vůz Stráží zdraví a štěstí a oba si odvezli.“

„Jasan, ti přece vyléčí každého,“ pohrdavě odfrkla Tara. „Tak tím to bylo vyřízeno, ne?“

„Částečně ano. Jak vše proběhlo ve spěchu, v laborce mezitím provedli rozbor krve. Ten lékař nemohl uvěřit tomu, co stálo na výpisu. Ti lidi neměli v sobě jedinou bílou krvinku.“

„To je přece blbost. Tu má každé. Je to ochrana proti choroboplodným zárodkům,“ oponoval Daniel.

„Opravdu, bylo to tak. Svěřil se mi s tím. Než ho odvezli na měsíční školení a vrátil se Jiný. Jiní. Tak říkáme těm, kteří se dostali Strážím zdraví a štěstí do spárů.“

„Jak by takhle mohli přežít? Stráže přece tvrdí, že vyléčí všechny nemoci. Jak by to bylo možné, kdyby je připravili o základ jejich imunity? Nevěřím jim ani slovo. Je to jeden velikej, monstrózní podvod, což tvrdím od začátku. Mění lidem myšlení, v tom to je,“ přerušil ji Daniel.

„To je také vše, co víme. Lidé, kteří tímhle projdou, tak jsou Jiní. V čem a proč nevíme. Jen to, že nemají krev jako všichni ostatní. Postrádají bílé krvinky. Proto jsme také vám odebrali krevní vzorek. Pro všechny případy. Vy jste čistí. Vše bylo v normě, pokud nepočítám tu otravu neznámým plynem. Jedna z vás měla dokonce těch bílých krvinek ještě víc.“

„To byla Adriana... nedávno byla nemocná. Tím plynem myslíš... ten oranžový kouř?“

„Jeho přesné složení také neznáme. Ale bez jakýchkoliv pochyb je to narkotikum.“

„Omámí jim lidi, tvrdí, že je léčí doma, že jsou v karanténě a přitom je odvezou bůhví kam a změní jim mozky,“ pokračoval Daniel. „My jsme to odhalili v sídlišti, viděli jsme, co jsme vidět neměli a od té doby jsou z nás psanci. Máme taky co povídat.“

„A co bude s námi?“ zeptala se Katka.

„Byla to svým způsobem čára přes rozpočet. Nás bylo jedenáct, s vámi už osmnáct. To je až příliš, uvážíme-li, že musíme jíst, vejít se sem, žít tu. Thomas se vás zastal. Nemohli jsme vás nechat na pospas osudu, když už jsme na vás narazili. Ale musíte si uvědomit, že jste tu na zapřenou. Ostatní až na Reného o vás vědí. Zatím se nemusíte bát. Ale bez Thomasova souhlasu se nesmíte pokoušet o nic. Je to tady až příliš křehké soužití. Zatím odpočívejte. Máte na to celý den. Zítra přijdu s Thomasem. Poradíme se společně, jak vaši situaci budeme řešit. Tady nechávám oblečení, než zajistíme nějaké vhodnější pro vaše postavy,“ vrhla pohled na Ditu, Katku, Adrianu a Taru.

„Nic jiného nám asi nezbyvá,“ zahučel Daniel. „Koneckonců jsme mohli dopadnout hůř. Ale aby mi někdo diktoval život, každé krok, tam mám chodit a kam ne... o tom se ještě pobavíme.“

Zuzana vstala. „A ještě něco... ty informace o Strážích zdraví a štěstí... nikde se o tom nezmiňujte. Ani tady ne. Víme o tom jen já, Thomas a vy. Nikdo z ochranky, těm tolik informací nedáváme. Neprospělo by to situaci. A opakuju, využijte času na odpočinek. Mnoho si ho už neužijete. A nezlobte se, že vás zase zamykám. Není v tom nic osobního.“

A odkráčela. Ani se nesnažili ji zadržet.

Uslyšeli rachot klíče v zámku.

Pak kroky utichly a ocitli se zase uprostřed ztichlé chodby.

„Z jedné řiti do druhé,“ pronesl zklamaně Petr.

Tara si prohrábla vlasy.

„Zachraňovali nás... proč asi?“

Ostatní k ní obrátili překvapené pohledy.

„Počítejte... já, Dita, Katka, Adriana... Lenka... pět ženských. Čerstvé maso pro osm nadržovaných buranů v bunkru – toho magora nepočítám. Máte snad nějakou optimističtější verzi?“

Kapitola 2

V PODZEMÍ A NA POVRCHU

Celý den ještě polehávali, než světla nezačala temnět a chodba se ponořila znovu do tmy.

Probudilo je až rozsvícení stropních svítidel. V podzemí neměli pojem o čase. Vše splývalo v jakousi beztvárovou amorfní šed'. Po nečekané záchraně z bludiště chodeb přemýšleli, jaký bude jejich další osud. Až na výkřiky Tary o půl druhé v noci tu panovalo ticho jako v hrobce. Až paranoidně absolutní ticho.

„Vylézáme z pelechu,“ zavelela Lenka, posadila se rázně v posteli a protírala si oči.

„Já nemůžu,“ ozval se Petr. „Mám ranní stání.“

„Proboha, ještě v tomhle věku? A to musíš oznamovat nám všem? To je hnus,“ vydechla znechuceně Dita a zakryla si hlavu polštářem.

„V jakém věku? Jsem na vrcholu sil,“ durdil se Petr. „Jenže tady to nikdo neocení.“

„Měli bychom se dát dohromady, lidi,“ opakovala Lenka. „Je půl osmé, v osm přijde Zuzana s tím jejich záhadným šéfem.“

„Co si o tom všem myslíte?“ zeptal se Daniel a hrabal se z postele.

„Já musím!“ vykřikl náhle Petr a doslova vystřelil z postele.

Jednou rukou se držel v klíně, druhou za břicho a upaloval na konec chodby za roh, kde se nacházela toaleta.

„A zavírej za sebou dveře,“ křičela za ním Katka. „Stejně to nepomůže. Hodina zamořeného území.“

„Hlavně, že ho neopustila dobrá nálada,“ mračila se Katka.

„Tak jaký máme plán?“ zeptala se Lenka.

„Moc možností nemáme,“ uznal Daniel. „Musíme si uvědomit, že jsme mohli dopadnout daleko hůř. V kapse nemáme ani floka. Hledají nás v celém Městě. Jsme tady za mřížemi. A podle všeho ještě s nějakými magory. Normální je zde snad ta Zuzana a možná i jejich šéf... uvidíme. A financuje to blázen. Nevidím jinou možnost, než tady chvíli vydržet. Mezitím si důkladně promysleme, kdy, jak a kam zvedneme kotvy.“

„Zuzana působila docela sympaticky,“ podotkla Katka. „Třeba to nebude až tak zlý.“

„Já jsem svůj názor řekla už včera,“ pronesla Tara a začala se taky hrabat z postele. Nohou si přitáhla pyžamo nedbale se povalující po podlaze a pod příkrývkou se do něj začala nasouvat. Daniel její ekvilibristice se zájem přihlížel. Moc místa tam neměla.

„Každopádně, nevěřím jim,“ dodala s funěním Tara, jakmile svůj oblékací ceremoniál dokončila. „Navrhovala bych co nejdřív vypadnout, než dojde k nějakému průseru.“

„Jenže kam, nemáme peníze, žádný tip na úkryt... souhlasím, že by se kvůli nám nepřetrhli, ale Zuzana zase byla docela upřímná, mohla nás oblbovat spoustou hezkých řečiček a my bychom jí to sežrali,“ pokračoval Daniel.

„Chci své zbraně,“ pronesla tvrdohlavě Tara. „Meč, nůž, kasr. Není nad to spoléhat se sama na sebe.“

„Někdy jsi docela šílená, nezdá se ti?“ pohlédla na ni znepokojeně Lenka.

Tara jen mávla rukou a tvářila se dál zarputile.

„Měli bychom se domluvit, co jim řekneme... teda tomu jejich šéfovi,“ pokračovala Lenka.

„Co asi? Všechno... nic nezapírat. Už ví, kdo jsme. Není divu. Náš popis byl ve všech novinách. Museli by být úplně blbí, aby jim to nedošlo... sedm bacilonosičů, sedm lidí v podzemí... věk a pohlaví souhlasí... slyšeli jste Zuzanu. Další lží bychom si jen uškodili. A podle mého názoru je naší morální povinností co nejvíce lidí před nebezpečím varovat. Třeba se v nich hne svědomí a půjdou nám na ruku.“

„Že si věříš. Na svědomí se ti dneska lidi leda tak vyserou,“ pronesla ledově Tara.

„Ty máš fakt dneska náladu,“ vyjela Lenka. „Takovou, že nás do toho průseru zase zatáhneš ty.“

„Nehádejte se, prosím,“ zaškemrala Adriana a rozkašlala se. Ještě stále cítila stopy překonané nemoci.

To se zrovna vrátil Petr. Protahoval se a zíval, jako by měl pohltit celé Město.

„No sláva,“ pronesla sarkasticky Dita a vylezla z postele. Pyžamové kalhoty se jí sesunuly ke kolenům. Bleskově zhodnotila, že ji dlouhá košile dostatečně kryje před nevítanými zraky a znechuceně je odhodila. Vydala se směrem, odkud se vrátil Petr. Vzápětí se odtud ozval strašlivý výkřik a vmžiku byla zpět. Teatrálně si držela nos.

„To je strašný... půl hodiny vstup jen na vlastní nebezpečí. Cos to proboha žral, strejdo? Nechápu, jak může někdo tak smrdět. Šel ses aspoň potom vysprchovat?“

„Na to je čas,“ zasníl se Petr a pohlédl na tepláky, které tu v úhledné hromádce zanechala Zuzana.

„Mamko, taťko, běžte si ho vykoupat, toho vašeho kámoše. Nebo tady vážně nevydržím,“ kvílela Dita.

„Sklapni, Dito. Řešíme teď závažnější problémy,“ zpražil ji Daniel. „Prostě mu řekneme vše a uvidíme.“

Dita vytáhla z hromádky už třetí tepláky. Zamračila se a probrala zbytek kupky.

„No, Katko, tak tady budem vypadat jako strašidla. Žádná správná velikost pro naše štíhlá těla.“

„To jsou starosti... ještě nedávno jsme nevěděli, zda vůbec přežijem,“ namítl Daniel.

„Hele, když už se mám převlíkat, tak ať nekouká, ten úchylný strejda,“ ozvala se znovu Dita.

„Nekoukám, vůbec, však vidíš,“ hihňal se Petr a zpoza dlaně se široce rozevřenými prsty na ni potměšile pomrkával.

„To jsem si mohla myslet!“ vyjekla zlostně a zalezla pod příkrývkou, kde se v rychlosti převlékla.

Sotva stihli nejnnutnější ranní hygienu, ozval se rachot klíče v zámku. Objevila se Zuzana oblečená do obnošeného vytahaného trika a modrých tepláků.

Dita se utvrdila v přesvědčení, že tady se na módu opravdu moc nedbá. Jestli tady zatvrdnou, budou z nich dočista cuchty.

Zuzana nesla v ruce koš s pečivem a sýry. V druhé ruce držela konvici s čajem. Při pohledu na jídlo jim došlo, jak přes noc vyhládli.

„Až se najíte, přijde Thomas. Chce slyšet váš příběh.“

„A co bude s námi dál? To tu budem věčně trčet za mřížemi?“ zeptala se podezíravě Tara.

„Víc vám řekne Thomas. Tohle není moje parketa,“ odpověděla vyhýbavě.

Daniel cítil vděk za záchranu, ale důvěru v tohle pozemí necítil. Špatných zkušeností měl v poslední době víc než dost.

Navíc měl starost o Taru. Začínala se zde chovat až paranoidně. Mohlo to být nebezpečné pro všechny strany.

Zuzana odnesla použité nádoby a za pět minut se vrátila s doprovodem. Konečně spatřili dalšího člena podivného společenství. Ihned poznal jeho hlas. To on zavelel jejich přepadení.

Vysoký, svalnatý muž, který už překročil padesátku, se strništěm na bradě a krátkým sestřihem zešedivělých vlasů, které byly původně černé. Z čela se mu táhla k temeni hlavy nehezka jizva a jak si všiml, u levého ucha mu chyběl lalůček. Měřil téměř dva metry a bezesporu byl vazba. Velitelský postoj nasvědčoval, že tento muž nejspíš užívá u ostatních značný respekt. To on to tu má pod palcem?

Chladnýma, šedomodráma očima si je bedlivě prohlížel.

„Jmenuji se Thomas, tak mi budete říkat. Moje celé jméno by vám stejně nic neřeklo. Velím zdejší ochrance, jak vám naše zdravotnice včera jistě pověděla. Rád bych si poslechl přímo od vás, jakým způsobem jste se ocitli v podzemí.“

Daniel si odkašlal a ujal se slova. Vypověděl celé jejich dobrodružství, od ilegální návštěvy sídliště přes tajný přelet helikoptér s bezvládnými těly, objevení Tary, opětnou návštěvu sídliště, změnu v chování lidí, kteří prošli léčením, nenadálý útok Stráží zdraví a štěstí, zběsilý útěk do neznáma, setkání s *Military Girls* a bloudění v podzemí Města. Občas ho doplnili Petr či Tara, pokud něco opomněl.

„A tak jsme uvázli tady,“ uzavřel Daniel. „Původně jsme vás považovali za Strážce zdraví a štěstí – ale to bychom tu takhle neseseděli, že ne?“

Muž po dlouhé době promluvil.

„Vaše štěstí, náš problém. Byli jste prvními lidmi, na které jsme v podzemí narazili. Dost nás to zaskočilo.“

„Každopádně moc děkujeme za záchranu,“ pronesla diplomaticky Lenka.

„Jak vám Zuzana řekla, žije nás tu jedenáct. Včetně sponzora, Reného Rothera. Zuzana ho drží na uzdě, co jí síly stačí, silnými prášky a důvěrou. Je to však časovaná bomba. Musím vám sdělit, že není zrovna žádoucí, aby o vás věděl. Vaše přítomnost všechno zkomplikovala.“

Netvářil se zrovna nadšeně. Daniel už začal litovat, že byl k němu tak otevřený. Podráždil ho nezájem, jaký projevoval o jejich osud.

„Proč by mělo? Podle toho, co vidíme, je tu místa dostatek. A taky zde nemíníme zůstat napořád.“

„Zapomínáte, že tolik lidí je potřeba živit, kontrolovat je, aby nevyvedli nějakou kravinu, čistit po nich záchody, šatit...“

„Prý si žvanec zajišťujete docela levno,“ rýpl si Petr.

Obrátil k němu zrak. „Jednak kupujeme, jednak přesunujeme ze skladů, z těch dostupných z podzemí. Plat dostáváme jen my, co jsme oficiálně pod smlouvou. Proč bychom měli živit zrovna vás?“

Daniel zalapal po dechu a najednou nevěděl, co říct.

„Tak proč nás teda rovnou nevyhodíte? Jaký máte s náma plány, že je tak tajíte?“ ozvala se Tara.

„Znáte naši skrýš. To by nebylo do budoucna dobré. Od doby, co se svět začal měnit, se lidem nedá už vůbec důvěřovat.“

„Tak proč jste nás zachraňovali?“

„Jestli se budete takhle pořád ptát, tak toho začnu litovat. Bylo to mé rozhodnutí na přímluvy Zuzany. Samozřejmě by bývalo jednodušší vás opustit a nechat zemřít...“

„Jenže svědomí je potvora, co? Nedá spát? Že je to tak?“ doplnila ho Tara.

„Prostě jste teď tady a nemůžeme s tím nic dělat. Což znamená platit více za jídlo, přemísťovat více jídla...“

Daniela zaujal ten výraz *přemísťovat...* pozoruhodný eufemismus. Je fakt, že *krást* by neznělo tak hezky.

„Máme taky peníze... jenže se k nim nemůžeme dostat. Zablokovali nám přístup k účtu,“ namítl Daniel.

„Navíc jste nebyli kontaminovaní... chci říci, nejste *Jiní*.“

„Těm říkáte *Jiní*? Strážím zdraví a štěstí?“

„Těm, kteří prošli rukama Stráží zdraví a štěstí. Těm, kteří se jimi stali. Šíří se to rychle. Stále rychleji. Některé světové metropole to už pohltilo kompletně.“

„Co se teď děje nahoře?“

„Karanténa se rozšířila do dalších dvou čtvrtí. Lidé podléhají panice, jenže stoupců Stráží zdraví a štěstí přibývá geometrickou řadou. Krom toho mají své přísluhovače. To jsou *Pomocníci*.“

„Měli jsme tu čest,“ podotkl Petr. „Jsou lepiví jak žvýkačka. Měli jsme co dělat, abychom se jich na nádrů zbavili,“ otrásl se při vzpomínce na scénku, na kterou by nejraději zapomněl.

„To znamená, jsou to ti, kteří ještě nejsou *přeměněni*. Ti, co mají v krvi bílé krvinky,“ podotkla Tara.

„Aha, tak to vám Zuzana taky řekla? Někdy toho napovídá až moc. Ano, je to jev, který nechápeme, úplná anomálie. Nemáme ho také nikterak ověřený na dalších vzorcích. Nedisponujeme vybavením ani prostory k provádění nějakých komplexnějších výzkumů. Naše úloha tady je zcela jiná.“

„Dělají pokusy na lidech. Mění jim myšlení, o tom není sporu. Zjistili jsme to i bez nějakého podělaného vybavení. Co s tím hodláte dělat?“ pokračovala Tara. Už byla převlečená a tepláky na ní plandaly jako potrhané plachty po vichřici. Musím si požádat o nějaké šitíčko

a gumu, abych lépe zapadla do tohoto teplákového spolku, pomyslela si.

„K této variantě se se Zuzanou také přikláníme. Rozhodně tyhle změny mají fatální dopad na psychiku. Proto neriskujeme a zůstáváme v bunkru. Z nouze ctnost,“ odpověděl chlapík. „Pojďte za mnou.“

Následovali ho chodbou. Mříž již byla otevřená a ocitli se v úsporně vybaveném pokoji o rozloze asi dvaceti metrů čtverečních. Jedinou výzdobu stěny tvořila mapa Města. Byla pokryta pečlivě vystříhanými barevnými fóliemi. Dalo se říci, že skoro čtvrtina metropole jimi byla zaplněna. Měly dvě barvy, žlutou a červenou.

„Ty červené oblasti,“ vysvětloval muž, „to jsou místa nacházející se v současné době v karanténě. Ta žlutá, to jsou oblasti po ní. Nikdo jiný než Strážé zdraví a štěstí v nich nežije.“

Podezření nabývalo zřetelných obrysů.

Tara ukázala prstem na malý ostrůvek. *Sídlíště slunečního štěstí*, stálo nadepsáno nad souborem budov. Byl pod žlutou fólií, stejně jako celé jeho okolí.

„Tady to začalo.“

„Ano, v našich poznámkách ji máme označenou jako Zónu 1. Zóna 2 je hned kolem ní, to je obávaná Stará čtvrť. Zóna 3 začala, ještě než skončila karanténa v Zóně 1. Od ukončení karantény tam kriminalita zmizela ze dne na den. V současné době máme evidováno pět zón. Jak jste si všimli, máme tam i klíčová data.“

Nemohli si nevšimnout černých čísel napsaných fixem. První znamenalo den vyhlášení karantény, druhé den její ukončení. Rozdíl byl vždy třicet dní.

„Změnili ty lidi. Jak? A proč?“ zeptal se Daniel.

„To nevíme. Každopádně se dá říci, že mají pod palcem veškerá média, tisk, televizi, politické i podnikatelské špičky Města. Neznám nikoho na vlivném postu, kdo by k nim nepatřil. Slibují ráj na zemi a obyvatelstvo jim zobe z ruky.“

„Všichni?“

„Nevím. Najde se pár jedinců, kteří se s nimi neztotožňují. Vás nevyjímaje, že ano?“ ušklíbl se. „Píší o nich jako o nekalých živlech. Nedávno došlo k incidentu na Modrém náměstí. Kvůli vystoupení nějaké kapely, co prý zpívala antihumanistické písně o násilí.““

„Ta kapela už neexistuje. Zničili ji. My jsme je znali. Byli to *Military Girls*.“

„Ti, co prchali s váma?“

„Ti, co už nestačili uprchnout.“

„Video z jejich vystoupení proběhlo na netu, na Youtube. Trvalo asi jen hodinu, než jej někdo vymazal.“

„To chcete říct, že kontrolují i internet?“ zpozorněl Daniel.

„Vše tomu nasvědčuje,“ pokračoval Thomas. „Mají pod palcem jejich provozovatele.“

„Proč by ty texty měly tolik vadit?“ namítla Katka. „Nebyly to nijak kontroverzní písně. Jiné bývají mnohem drsnější.“

„Já mám jejich cédo,“ vyhrkl Daniel. „Sám si je můžete v klidu poslechnout.“

„Tady nahoře už je taky karanténa?“ zeptala se Tara.

„Tady nahoře přímo ne, ale kousek odtud,“ pronesl Thomas. „Zajímavé je, že epidemie vždy vypukla ve čtvrtích, které se daly nejsnáze izolovat od zbytku Města.“

„A *tichá chřipka*... co o ní vůbec víte?“ pokračovala Katka.

„To, co patrně všichni. Ztrácí se řeč, hrozí smrt. Jen Strážé zdraví a štěstí...“

„Spatřili jste nějakého nemocného na vlastní oči?“ dorážel Daniel.

„Samozřejmě, že ne. To bychom tu nebyli.“

„Neviděli jste je, protože neexistují. Je to jedna velikánská, monstrózní lež. Kamufλάž. Žádná *tichá chřipka* neexistuje a nikdy neexistovala. Je jen záminkou k tomu, aby získávali stále větší moc nad lidmi a změnili jim myšlení. Ptám se znovu za nás za všechny. Co s tím hodláte dělat?“ Daniel zaťal ruce v pěst. Tváří v tvář mapě cítil stále větší rozrušení.

„Je to možná pravda, co mi tu sděluješ, ale pro naše zájmy bezvýznamná.“

„Varovali jste někoho?“

„Ne. Proč bychom to dělali? Nechci, aby o naší existenci kdokoliv věděl. Jsme placeni za úplně jiné služby.“

„Takže je vám úplně u prdele, co se děje s lidmi tam nahoře?“ zaječela Katka.

„Je to jejich problém. Nezapomínejte, že i vy jste tu přebyteční.“

„Takže nás vyženete? Jsme svobodní?“

Thomas se povýšenecky ušklíbl. „Víte o tom, že tu jsme. Samozřejmě, dá se říci, že jste svobodní, v určitém slova smyslu. Ale vy tu zůstanete.“

„Jak to můžete vědět?“

„Probrali jsme vaše zavazadla. Nemáte peníze. Nemáte žádné zásoby, žádný dopravní prostředek. Hledají vás po celém Městě. Je na vás vypsána i odměna. Cože, to nevíte? Nemáte žádné osobní průkazy, které byste mohli použít. Bez nich byste se nikam nedostali. Jste na nás absolutně závislí.“

„Takže co s námi bude?“

„Už teď vás prakticky živíme. René vás platit nebude. Je to duševně nemocný člověk, o vaší existenci nesmí vědět. Takže i váš pohyb v bunkru bude mít svá přesně vytyčená pravidla.“

„Tak proč nás prostě nezabijete?“ podotkla ledově Tara. Klouby prstů jí úplně zbledly, jak křečovitě svírala pěsti.

„Nejsme žádní vrazi. Jen jste jaksi přes počet. Takže si to tu budete muset odpracovat. Vy dva,“ kývl na Daniela a Petra, „vy nám budete pomáhat se zásobováním. Budeme potřebovat více jídla. Vy je pomůžete odnést.“

„A vy ostatní,“ obrátil se k ženám, „vy budete potraviny zpracovávat. Doufám, že umíte dobře vařit. A pokud se rozhodnete dělat nám příjemnou společnost, tak tomu se meze nekladou.“

Jeho úsměšek nevěstil nic dobrého.

„Dostaneme zpátky své zbraně?“ zeptala se Tara a v očích jí zablýsklo vzteky. Daniel si všiml, že i jizva na obočí jí zbledla, neklamný příznak, že se přestává ovládat.

„Jaké? Ten meč a nožík? Nechám si to projít hlavou.“

„Jestli nás podrazíte,“ vyjela Tara, „tak se budem bránit, co nám síly stačí. Klidně vám nachčím do žrádla, jestli se rozhodnete nás obtěžovat.“

„Hele, uvědomte si, že tu máme tři nezletilé,“ vybuchl Daniel. Že by Tara přece jen uhodila hřebíček na hlavičku?

Thomas chytil Taru za teplákovou bundu, držel ji pod krkem a přitáhl si ji k sobě. Hleděl jí z bezprostřední blízkosti do tváře.

„Zapomínáš, s kým mluvíš. Já jsem tu velitelem ochranky. Jestli se ti něco nelíbí, můžeš pokračovat dál kanálama a povrch už nikdy nespatříš.“

„Hele, hele, měli bychom ubrat. Oboustranně,“ snažila se je od sebe odtrhnout Lenka.

Thomas Taru pustil. Ta od něj odskočila jako od prašivého psa a z očí jí létaly blesky.

„A ty se taky zklidni,“ odstrčila Daniela. „Raplů je tady až až.“ Pohlédla významně na Taru. Ta se tiskla ke zdi.

„Nabízíme férové podmínky,“ zasyčel Thomas. „My stravu, vy práci. Po obědě začínáme. Tak jak se rozhodnete?“

„Dobře... stravu za práci. Nic víc. Rozumíme si? Jo, nabídka je férová, ale nic víc. Odvedeme, co je potřeba, dle našich sil a možností. Ale Ditu, Katku, Adrianu a Taru necháte na pokoji. A mou Lenku jakbysmet.“

„Domluveno.“

Po těch slovech se obrátil a opustil místnost. Za sebou spustil další železnou mříž. Byli stále v pasti. Jen o trochu prostornější.

Oběd jim přinesla Zuzana. Zahrnuli ji spoustou otázek.

„Nebude to tak horké, jak si myslíte,“ oponovala Zuzana. „Musíte si uvědomit, že Thomas velí suitě různých týpků, kteří kolikrát nemají do čeho píchnout. Působí drze, jenže jinak by zde neměl tu správnou autoritu. Vy nejste žádní hlupáci, jistě s ním dokážete vyjít. Vždyť je to i ve vašem zájmu. A taky jsem vám přinesla vaše věci. Včetně tvých *zbraní*,“ usmála se na Taru.

Ta zachovávala ledovou tvář. Od konfliktu s Thomasem nepromluvila slova a držela se v koutku. Daniel se ji snažil uklidnit, ale i jeho odehnala.

Teď k nim konečně přistoupila. Potěžkala svůj meč a nůž si zastrčila do kapsy tepláků.

„A jak je to míněno s tou příjemnou společností? Jestli na mne nějakej parchant šáhne, rozpáru mu střeva.“

Znělo to, jako by to myslela smrtelně vážně.

„Bud' klidná. Nic takového žádnému z vás nehrozí. Když se budete držet poblíž Thomase, jste v pohodě. Za ostatní až tak moc neručím. Ale mají dvakrát za měsíc povolenou vycházku za prostitutkama, takže po téhle stránce by neměl vzniknout závažnější problém. Platí si je ze svého vysokého žoldu. A od těchhle místností vám dám klíče. Večer se zamknete.“

„Takže jsme něco jako otroci. Super,“ pronesla Dita.

„Nemáte na vybranou. Nemyslete si, sami taky nemáme kdovíjak rozsáhlé možnosti volného pohybu. Zachováváme nejvyšší opatrnost. Jinak by se z nás mohli stát při nějakém neuváženém výletu na povrch *Jiní*.“

Museli uznat, že má pravdu.

„Tak jsi nás aspoň uklidnila, že nebudu muset být po vůli nějakýmu zasranýmu úchylovi,“ podotkla Katka. „Nerada bych měla hnusný vzpomínky na svůj první sex.“

„Neboj, Katuško, strejda tě bude chránit,“ zazubil se Petr.

„Hele, tebe mezi ně taky počítám, tak odpal,“ zpražila ho.

Po obědě sestávajícího z uvařené rýže a jakéhosi neurčitého masa z konzervy je opět navštívil Thomas s tím, že za chvíli se Daniel a Petr přidají k jejich výpravě. Zuzana přinesla šitíčko, díky kterému si vyspravili svůj oděv. S sebou vzala i hromádku spodního prádla. Tara, Adriana, Dita a Katka se šly převléct do chodby, aby na ně Petr

neviděl. Dopoledne vyzkoušeli i sprchu. Voda tekla sice jen vlažná, ale stačilo to.

Co se týče základní otázky přežití, mohli být relativně spokojeni. Bezprostřední nebezpečí jim nehrozilo.

Zrevidovali vybavení místnosti. Kromě mapy, kterou pečlivě prostudovali, objevili ve výklenku stěny televizor, ale marně se ho pokoušeli zprovoznit. Jakmile ho zapnuli, jen zrnil a veškerá snaha zachytit signál se ukázala marná. Byl u něj jen DVD přehrávač. V rohu objevili hi-fi věž. Daniel si vzpomněl na cédéčko, které mu věnovala Beáta. Vyhrabal jej z batohu a pozorně si je prohlížel.

„Já chci Kytku,“ vzdychal Petr a sledoval jeho pohled.

Obal cédéčka připomínal skládačku. Uvnitř byl text tří písní a pak povídání, které sepsali jednotliví členové kapely.

„Tohle byla moje první písnička,“ předčítal všem v místnosti. „Složila jsem ji, když mi bylo třináct.“ Podepsaná byla Beáta. Vložil disk do přehrávače a naladil příslušnou skladbu.

Ozvaly se melancholické tóny kytar.

Písnička se jmenovala *Světýlko v temnotách* a měla jednoduchou melodii a prostý text.

*Když pařáty noci
tě do tenat polapí
když cizí já
svrhne tě do kolen
když vůle tvá
jak zmírající květina uvadá
když dny tvé jsou
jak temnoty předpeklí*

*Chci být tvým
světýlkem v temnotách
vést tě dál
nadějším blíž
v níž chmury tvé
do dálek odplavou
kde po boku tvém
tak toužím žít
svůj čas*

*Až slunce zář
krajinu osvíí
světýlko vybledá
hvězdná obloha
jen v noci lze zřít
pak slunce jiné
pro svůj svět objevíš
světýlko mé
přehlédneš snáz*

*Hledám své
světýlko v temnotách
které neopustím
hledám své
světýlko v temnotách
hledám své
světýlko v temnotách*

Zmocnilo se jich dojetí. Členy kapely znali chvíličku, ale zachovali se k nim tak nezištně a nabídli jim pomoc... Bylo jim s nimi fajn. Rozhodně lépe, než tady v bunkru. Nevěděli, komu důvěřovat a co s nimi Thomas zamýšlí. Daniel pocítil zoufalou potřebu vrátit čas, před onu osudnou chvíli, vykašlat se na závěrečnou pijatiku a odjet se všemi ještě týž večer. Dokud jim zbýval čas. Mohli být už tak daleko...

Jenže bylo příliš pozdě. Kolo osudu je vrhlo úplně jiným směrem.

Tak málo o Beátě věděli. Jaká ve skutečnosti byla? Jaké byly její touhy? Na čí popud složila svůj první text? Bylo to zklamání z první, ještě dětské, nevyslyšené lásky na prahu dospělosti? O kom to zpívala? Byl to nějaký kluk, či dívka? Uvědomoval si, jak je vše pomíjivé. A jak vlastně mohou být rádi, že stále mají... naději. Všech sedm.

Za hodinu se vrátil Thomas. Autoritativním hlasem jim sdělil, že nadešel čas představit je ostatním. A taky že už musí místo toho věčného flákání něco dělat.

Hodil na zem jakési černé kalhoty a mikiny.

„Bez nich byste v podzemí zmrzali,“ dodal stroze.

A zavedl je do kuchyně. Byla jen kousek od místa jejich ubytování, za další lomenou chodbou.

„Bude to průser, musíte mi pomoci,“ zašeptala Tara k Dítě a prohrábla si svou pestrobarevnou kšticí. „Co se týče umění vařit, jsem téměř úplně na nule.“

„Společně to zvládnem,“ dodala Dita, „ale jestli nás má tahle nudná práce čekat každý den, to mne teda...“

„Budu ráda, když zůstaneme jen u ní,“ přerušila ji Tara a pravačkou přejela rukojeť nože pečlivě ukrytou v kapse tepláků.

Kuchyň byla oddělena jen asi metr vysokým pultem od další úzké místnosti, která byla vybavena několika stolečky a židlemi.

„Tady jíme,“ pronesl Thomas a zahvízdal. Do místnosti se nahrnulo sedm dalších mužů. Obě skupiny na sebe podezřívavě hleděly a snažily se vyzozorovat co nejvíce vjemů o těch druhých.

„Takže se seznamte,“ sdělil Thomas. „Tohle jsou ti ztracenci z podzemí, kteří teď bydlí s námi, tady tohle zase naše ochranka. Musíme od teďka spolupracovat a vycházet spolu, tak to mějte všichni na paměti. A zaříd'te se podle toho. Kdo neposlechne, bude hořce litovat. To garantuju.“

Postupně se představili jmény. Přes pult, který jakoby vyjadřoval neviditelné hradby mezi oběma skupinami.

Snažili si je vtisknout do paměti.

Zástupcem Thomase byl nějaký Hans. Dvoumetrový kolos s pořádně vypracovanými bicepsy a tetováním pokrytými pažemi. Měl krátce střiženého ježka a mohl být ve věku takových pětatřiceti let. Malýma prasečíma očkama si je nedůvěřivě prohlížel. Z nedbale zapnuté košile čouhal chomáč černých chlupů.

Dalším byl vytáhlý hubený chlapík jménem Bob. Odhadovali jeho věk na čtyřicet, měl světlé, vypelichané vlasy s prosvítající pleší a brýle.

Tonda měl dobrých padesát, pivní břicho a zbytek vlasů mu v kruhu rámoval lebku.

Andrej měl asi třicet, dvoumetrový svalovec s dredy a nehezkou, špatně zhojenou jizvou na pravé tváři.

Ostříž říkali asi pětadvacetiletému klukovi s dlouhými tmavými vlasy v ošoupaných riflích, který, jak se posléze dověděli, měl na starosti monitorovací systém.

Jindra byl asi pětadvacetiletý vytáhlý pořez s vyholenou hlavou a zploštělým obličejem. Jako by mu ho někdo srovnával kusem dlažební kostky. Nos se mu téměř dotýkal horního rtu.

Kendy mohl mít něco k třicítce. Plavé, řídké vlasy, většinou toho moc nenamluvil. Působil proto ještě snesitelně.

Hubert byl nejmladším členem týmu, vypadal na dvacet a s kulatými stříbrnými brýlemi připomínal spíše studenta gymnázia.

Pak se představili sami. Někdo obdivně hvízdł.

Pak se rozdělili. Daniel s Petrem se převlékli do *pracovního* a Lenka se s ostatními vydala zkoumat kuchyni.

Do podzemí se jich vydalo šest. Prošli dalšími chodbami a utvrdili se v pocitu, že bunkr musel být hodně rozsáhlý. Nakonec se skrytým východem ocitli v kanalizaci. Skupině velel Thomas, který bezpečně nabral směr. Všimli si, že u vchodu do bunkru kotví dva nafukovací čluny. Těch si však nevšímalí. Daniel s Petrem se drželi uprostřed skupinky a nenápadně studovali tváře svých nových spolupracovníků. Moc z nich nevyčetli. Po cestě skoro nikdo nepromluvil. Postupovali za světel baterek úzkými chodbami s plísňí prorostlou klenbou, ze které odkapávala voda.

Brzy ztratili pojem o čase a prostoru. Být odkázáni sami na sebe, během chvíličky by tu beznadějně zabloudili. Nicméně Thomas se ve spleti chodeb pohyboval s naprostou jistotou. Občas pohlédl do ručně kreslené mapy, kterou nedal z ruky. Po asi hodině cesty

zabočili do úzké chodbičky navozující nepříjemně klaustrofobický pocit. Nikdo se na nic neptal, nikdo neměl potřebu promluvit. Museli jít shrbeni, strop se postupně svažoval. Thomas mlčky ukázal před sebe. Spatřili malý kruhový poklop. Když jej odkryli, ocitli se v rozlehlém skladišti.

Thomas udal pokyny, co mají hledat. Naložili potravin, co unesli a následovala dlouhá pouť zpět. Na další zastávce objevili sklad oblečení. Pobrali, co se jim hodilo a pak, aby po sobě pokud možno nezanechali žádné stopy, se vrátili zpět.

Daniel z toho neměl dobrý pocit, ale neodvážil se cokoli namítat.

Život v bunkru jednotvárně plynul. S ostatními členy ochranky se vídali nejčastěji Daniel s Petrem, ale nedokázali se s nimi sžít. Thomas s nimi chodil jen výjimečně. Skupinku pak vedl Hans a nepokrytě dával najevo svou nadřazenost.

„Má nás snad za nějaké pičuse, co jsou mu pořád k ruce?“ brblal nespokojeně Petr, ale zůstal jen u tichých protestů.

Napětí viselo ve vzduchu jako tichá hrozba.

Stejně nedokázali zabránit konfliktu.

Jednou po obědě, ještě než se stačili rozejít do svých ubikací, Andrej nečekaně obešel pult a přistoupil k Taře. Oběma rukama jí zezadu zmáčkl prsa.

Daniel hned věděl, že je zle. Tara se nikdy nedokázala ovládat. Tak rozzuřenou ji však ještě neviděl.

Bleskově se obrátila, vrazila mu koleno mezi nohy a nožem mu proklála stehno.

Tak razantní útok od subtilní dívky nečekal. Vykřikl bolestí a klesl na kolena. „Ty kundo zasraná, co si myslíš, že jseš?“

Tara stála v pozoru, v tváři sinalá a v ruce nůž, ze kterého odkapávala temně rudá krev.

Dita s Katkou zděšením zavřískly a vrhly se k východu.

Andrej se vzpamatoval a nedbaje bolesti vyrazil Taře v ústrety. Uskočila jako lasička, přesto ji tvrdě zasáhl do ramene, až zavravorala a jejímu pádu zabránila pouze zeď.

Vmžiku byl u útočnicka Thomas. Tygřím skokem se vrhl mezi oba soupeře. Jedinou ranou pěstí srazil Andreje na zem a kopnutím do ledvin jej zcela ochromil.

„Do prdele, co to má znamenat? Řekl jsem snad jasně, že na tyhle si troufat nebudete! Ještě jeden takovej pokus a letíš na dlažbu. Bez svý tučný odměny. O to se u Reného postarám! Kreténe!“

Jeho zvučný hlas se rozléhal celým podzemím a přilákal další zvědavce. Muž se s hekáním plazil do kouta jako pes po výprasku.

„Ta kurva... bodla mne,“ skuhral.

„Tvůj problém. Neměl ses do ní srát. Zajdi za Zuzanou, ať tě dá do pucu. Nepotřebuju tu mít nějakýho krypla!“

„Děkuju,“ špitla Tara.

„A tobě taky. To jseš taková netykavka? Ubylo by tě? Vyvádět kvůli takové blbosti? Máš snad kozy ze zlata, že se jich nesmí nikdo dotknout? Pro to jsem ti tvý zbraně nevracel, abys mi mrzačila lidi. Jen to tady ztěžuješ. Zmizni mi z očí, než si tě podám taky! Krávo!“

Tara vystřelila z místnosti jako blesk. Thomas ještě jednou přešel pohledem osazenstvo a pak hrdě odkráčel do chodby.

Daniel vykročil za vyděšenou dívkou. Tara se opírala o šedivou stěnu jejich noclehárny a celá se třásla. Položil jí jemně ruku na